

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

9. listopadu 2014

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

NIKDY NENÍ PŘÍLIŠ POZDĚ

ČTENÍ: EZDRÁŠ 3 - 4, OZEÁŠ 6, SKUTKY 23 - 24

Ozeáš byl obdivuhodný muž, který napsal skvělou knihu. Jeho jméno je součástí jména samotného Pána Ježíše, a Ježíš měl očividně pro Ozeáše slabost. V kapitole 6 nacházíme jeho zásadní poznatek ohledně vztahu s Bohem. Ježíš tento verš citoval dvakrát, musel tedy být velmi důležitý: „*Chci milosrdenství, ne oběť, poznání Boha je nad zápalý*“ (**Ozeáš 6:6**).

Ježíš jej citoval poprvé, když povolal Matouše, opovrhovaného výběrčího daní, aby se stal jeho učedníkem. Farizejové na to reagovali podrážděně a Ježíš je pokáral, cituje Ozeáše: „*Jděte a učte se, co to je: Milosrdenství chci, a ne oběť. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky*“ (**Matouš 9:13**).

Lukáš vypráví, že se to stalo na veliké hostině, kterou Matouš pro Ježíše uspořádal. Farizejové byli pohoršeni, že se Ježíš stýká s Matoušem a jeho kolegy, a svůj názor dali ihned najevo. Ježíš je tedy odkázal na Ozeáše – pro všechnu svou zbožnost nepochopili, co po nich Bůh ve skutečnosti chce. Vynikali v podrobném studiu zákona a v dodržování všech jeho rituálů. Minuli se však cílem, neboť nepochopili účel zákona – přivést lid k Bohu jakožto milující a poslušné syny a dcery. Místo toho, jak se zdálo, začali považovat zákon za něco samoučelného a domnívali se, že jim dodržování rituálů zaručí spásu.

O něco později farizejové projevili ještě větší zášť, čímž jen potvrdili svůj nedostatek porozumění. Spatřili, jak učedníci mnuli zrno z klasů o šabatu, a bez velkého rozmýšlení je za jejich chování odsoudili. Ježíš je opět odkázal na Ozeáše: „*Kdybyste věděli, co znamená ‚milosrdenství chci, a ne oběť‘, neodsuzovali byste nevinné*“ (**Matouš 12:7**).

Marek hovoří o zákoníkovi, který měl jasné porozumění. Byl to právě on, kdo se zeptal Ježíše na nejdůležitější přikázání a koho potěšila Ježíšova odpověď o přikázání milovat Boha a svého bližního: „*I řekl mu ten zákoník: Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě něho; a milovat jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc než přinášet Bohu oběti a dary. Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: ‚Nejsi daleko od Božího království‘*“ (**Marek 12:32-34**).

Ozeášovo poselství bylo velice prosté a zákoník mu porozuměl – Bůh chce vztah, ne oběti. Dějiny Izraele byly plné porušených slibů. Ač byli vyvoleni, aby měli s Všemohoucím výjimečný smluvní vztah, dali přednosti tomu, aby byli jako ostatní národy. V Ozeášovi 5:9 jim Bůh řekl, že je opustí. V 5:14 prohlásil, že místo toho, aby byl pastýřem Izraele a chránil své stádo, stane se ničivým lvem. A nebude Davida, který by je před tímto lvem ochránil. „*Efrajim bude vzbuzovat úděs v den, kdy bude ztrestán; izraelské kmeny seznámují s pravdou... Neboť já budu na Efrajima jako mladý lev, na Judův dům jako lvíče. Já, já rozsápu a odejdu, uchvátím a nikdo nevysvobodí.*“

V kapitole 6 Izrael a Juda slíbili, že se změní, že se navrátí k Hospodinu, ale již ve verši 4 se jejich lítost vypařila jako červánek za poledního slunce. Obrátili se k velkým národům – k Egyptu a k Asýrii, aby je chránily místo Boha. Velké mocnosti přijaly jejich dary, ale nenabídky jim za to žádnou podporu. Jejich prostředky přišly vniveč; Izrael a Juda byli odhaleni jako opilci a nevěrníci. Kromě toho se obrátili k Baalovi. V kapitolách 8 a 9 tedy Bůh vynáší soud. Izrael bude vyhnán ze země a uvržen do otroctví jako Ozeášova žena Gomera. Nakonec však Ozeáš vzal svou nevěrnou ženu zpět a odpustil jí.

V kapitole 11 se situace mírně proměňuje. Bůh je nyní otcem a Efrajim (Izrael) je vzpurný teenager. Otec s láskou vzpomíná, jak byl ještě před několika lety tento nepřátelsky naladěný teenager batoletem, závislým na svém otci, který jej učil chodit. Jak hluboce nešťastný je otec nyní, když se syn stal nepřijemným mladíkem, který si zasluhuje přísný trest – asyrské zajetí.

Na Ozeášově poselství je nádherné to, že nikdy není příliš pozdě. V kapitole 13 to téměř vypadá, jako kdyby již nebylo bodu návratu. Zdá se, že Bůh odmítne pokání kohokoliv z Izraele. Překlad je trochu záludný, neboť verš 14 používá hebrejské slovo, které se nevyskytuje nikde jinde v Písmu. Někteří překladatelé je přeložili jako „Pokání bude skryto před mýma očima“, zatímco jiní je čtou jako „Soucit je skryt před mýma očima“. Oba překlady jsou možné. Toto slovo se často vyskytuje v podobě slovesa a je překládáno jako „utěšit“ a „kát se“. Jeho kořen znamená litovat, mít soucit. Následující kapitola je důraznou výzvou k pokání, a proto je nepravděpodobné, že by Bůh řekl, že nebude naslouchat jejich pokání. Tento překlad je tedy správným znázorněním toho, co Bůh říká Izraeli prostřednictvím Ozeáše: „*Mám je vyplatit ze spárů podsvětí, vykoupit ze smrti? Kde je, smrti, tvá morová rána? Podsvětí, kde je tvůj smrtící žár? Lítost však bude mým očím skryta.*“ **(Ozeáš 13:14).**

Historické knihy Písma hovoří o proudu kajících se Izraelitů (označených v Ozeášovi jako Efrajimci), mířících do jižních království Judeje, které zůstaly věrné domu Davidovu, kteří se nakonec káli a obrátili se zpět k Bohu – a byli spaseni. Těm v Izraeli, kteří se nekáli, přinesla jejich vina zkázu, která byla ničivá, když Asyřané nepřišli jako spojenci a pomocníci, nýbrž jako útočníci a ničitelé: „*Samaří bude pykat, že se stavělo na odpor svému Bohu. Padnou mečem, jejich pacholátka budou rozdracena, těhotné ženy rozpolceny*“ **(Ozeáš 14:1).**

Poselství farizejům

Ozeášova kniha končí upřímnou výzvou k pokání. Izrael by měl uznat svého Boha jako svou jedinou naději. Nemělo smysl očekávat spásu od Asýrie. Asýrie se starala pouze o své vlastní zájmy a nakonec to byla ona, kdo spolkl, zotročil a zničil Izrael: „*Navrať se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu, neboť jsi upadl pro svoji nepravost. Vezměte s sebou tato slova, obraťte se k Hospodinu, řekněte mu: „Promiň nám všechnu nepravost, přijmi nás laskavě, když chceme oběti býčků nahradit svými rty. Ašúr nás nezachrání, na oře nevsedneme a výrobku svých rukou nebudeme už říkat: Náš Bože! U tebe přece nalézá sirotek slitování*“ **(Ozeáš 14:2-4).**

Bylo nádherné, že přese všechna pochybení a nevěru ztraceného syna, přes to, jak daleko se od Něj odchýlil, jej Otec čekal s otevřenou náručí, aby uslyšel jeho pokání a přijal jej nazpět. „*Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátil. Budu Izraeli rosou, rozkvetete jako lilie, zapustí kořeny jako libanónský cedr*“ **(Ozeáš 14:5-6).**

Ozeáš své poselství uzavírá apelem na moudrost. Dnes bychom asi řekli: „Vidíte, že to dává smysl!“ „*Kdo je moudrý, aby těmto věcem porozuměl, rozumný, aby je pochopil? Hospodinovy cesty jsou přímé, spravedliví budou po nich chodit, nevěrní však na nich upadnou*“ **(Ozeáš 14:9).** Někteří lidé se káli a našli život a naději. Většina bohužel nikoliv, a proto přišel hrozivý trest v podobě asyrské invaze. Ti, kdo odešli, přežili.

V Ježíšově době byl problém trochu jinde. Židovští vůdci již nevzhlíželi k silným sousedním zemím jako ke svým spasitelům a ani by je nenapadlo klanět se modlám. Jejich problémem bylo, že se jejich uctívání pravého Boha vychýlilo z rovnováhy. Bůh jim skrze Mojžíše dal zákon, aby je poučil o sobě, o svatosti, o potřebě spásy. Oni to však přehnali a namísto toho, aby se ze zákona poučili, naučili se zákon; místo toho, aby uctívali Boha prostřednictvím zákona, uctívali zákon. Začali věřit, že spása přijde skrze otrocké dodržování jejich verze každického detailu rituálního zákona. Vztah s Bohem byl mimo jejich obzor – záleželo pouze na zákonu. Byli zběhlí v desátkách, obětech a zápalných obětech. Zcela však opominuli důležitější záležitosti zákona – právo, milosrdenství a věrnost **(Matouš 23:23)**. Museli se naučit, že Bůh vyžaduje slitování, ne obět.

Někteří farizejové si to uvědomili, káli se a poučili se, jako i velká část kněží. Pavel byl farizej a trvalo mu dlouho, než se obrátil, ale naše čtení z Nového zákona nám vyprávějí, jak oddaným služebníkem se potom stal. Jeho farizejské vzdělání v Písmech bylo velmi cenné při jeho práci pro Krista.

Byli jsme povoláni, abychom opustili ty, kteří směřují ke zkáze. Byli jsme povoláni, abychom se káli. To je něco, co neděláme jen jednou za život, ale znovu a znovu. Je krásné, že jsme byli povoláni, abychom měli s Bohem vztah trvalé lásky, a byli jsme pevně ujištěni, že VŽDY uslyší naše pokání. Že nás vždy vyléčí, vždy od nás odvrátí svůj hněv a vždy nás bude bezpodmínečně milovat. Nikdy není příliš pozdě.

Bratr George MacDonald: Knowle & Dorrige. 9.11.14